

זרגוע קל עם דובק רויאל

פרסום דיר יעקבסון

דובק

רויאל

פילטר

20 סיגרות ביד המלך

בתחילת החודש נערכה בפאקולטה למדעי החינוך של הסורבון בפאריס עצרת מטעם האירגון למען פלסטין. אירגון זה, בו משתתפים כמעט כל חוגי השמאל, הסטודנטים ומרצי האוניברסיטאות של פאריס, מהווה מצד אחד כלי נוח לחוגי אל-פתח לגייס אהדה — ומצד שני דרך בלתי-מחייבת לחוגי השמאל הצרפתי ללפגין אהדה בסוציאליזם הערבי ובצדק הפליטים, מבלי להיגרר לעמדה אנטי-יהודית ממש, דבר השנוא עליהם לא פחות מן הציונות.

העצרת התנהלה בשקט יחסי, כשלפתע פרצו למקום כ-30 צעירים חבושי-קסדות, בידיהם אלות-ברזל. הם הלמו במשתתפים ובמארגנים גם יחד שברו זרועו של אחד מהם, פצעו קשה אחרים ונעלמו. חוגי אל-פתח בצרפת צדלו, הצביעו על הדמיון שבין התקפה זו לבין התקפותיהם של אנשי ההיטלר-יונגד על יהודים, בעת עליית-הנאציזם בגרמניה. נימוקיהם שיכנעו את השמאלנים התמימים. פעולתם של הקיצונים היהודים — גרמה להקמת גוף אנטי-ישראלי, המאחד תלמידי-מיכללה ו-אינטלקטואלים מכל הגוונים.

אנשי „אליפתח“ ציודיים. החזית האנטי-ציונית החלה להפיץ כרוזים. כאשר הפיצה סטודנטית יהודית, המקורבת לחוגי מצפון, כרוזים אלה בפאקולטה לשי-פוח מרוח שבסן-ז'רמן — הוכתה על-ידי יהודים מבוגרים הלומדים שם עברית. אנשי אל-פתח שפשו ידוים. „חוגי-הי-מין הישראלים עושים את מלאכתנו במי-קומנו“, טענו באונוני עיתונאי צרפתי צעיר. לשיא הגיעו אירועים אלה כאשר ב-19 בדצמבר הוקרן על-ידי האירגון למען פלסטין הסרט פלסטין תנועה, שהופק בידי איש מצפון, אלי לבל. שוב פרץ קומאנדו של כשלושים איש, עם אותן אלות ואותן קסדות. שוב הלמו על ימין ועל שמאל. ושוב נשלחו ארבעה איש לבתי-החולים, במצב קשה.

המפסידים — רק היהודים. מי הם אנשי הקומאנדו הללו? היכן רכשו את סיגנון הסיס-שלהם? לדברי אנשי הקהילה היהודית בפאריס, אלה הם אנשי בית-ר — המאוגדים למטרת פעולות מעין אלו במיסגרת אוטונומית. הם מתאמנים בנושק, באלות-פלדה ובקסדות פועלים.

אחד האנשים שלוכדו אפשר לרשום את הפעילות התוקפנית של צעירי בית-ר בפאריז הוא שלומי לוי, מי שהיה עד לפני שנה נציג בית-ר באירופה. לאחר מלחמת ששת-הימים היו שלומי ואנשיו הולכים ל-אסיפות של אנשי רוח כמו מקסים רודנסון, ז'אן פול סארטר, כריסטיאן רושפור ואחרים. שלומי שימש גם כאחד מראשי הסטודנטים הישראלים בפאריס, היא גרר לא פעם את הסטודנטים לקסטות ולפיצוצים באסיפות של ערבים. סיסמתם: „לא להמתין שיתקפו איתנו, אלא לפתוח בקרב נגד האויב הערבי.“

זיה סיסמה יפה ואמיצה; אך במציאות הצרפתית-האינטלקטואלית, בה מוצגים בין כה וכה אנשי-הפתח כלוחמי-גדילה הנאבקים למען חופש ועצמאות. והערבים כקורבנותיה של ישראל — פירוש הדבר הוא שמעוני-קים לתועמלני אל-פתח דוגמה אירופית חיה של „שיטות הציונים הטרווריסטים הרודניים.“ אירגון הסטודנטים היהודיים הכלליים, הקהילה היהודית ואף תנועות-הנוער ה-פחות קיצוניות של התנועה הציונית ב-צרפת, אינם משתתפים במעשי-טרור מעין אלה. גופים אלו מארגנים אמנם קורסים של הגנה עצמית, כדי למנוע התנקשויות במוסדות יהודיים מצד אנטי-שמיים, וכדי להתגונן במקרה של עימות עם גורמים ערביים. אולם הכשרה זו מלווה הסבר על הצורך בשמירה על גבולות הגיוניים. היו אלה דווקא אירגוני-המגן היהודיים הללו שמנעו, ביחד עם גורמים מן הצד הערבי, טבח-דמים — כשמאורעות מאי 1968 אי-מו להתפשט לרובע המערב, היהודי-אל-גירי של בלבי.

עתה מאיימים הקיצונים חמויי-המוח למוטט את כל שיווי-המשקל העדין שנוצר בין הקהילה היהודית לבין הערבים בצרפת.